

ficationens Navn i Munden, andrage paa en Tilbagegaaen til den slesvigiske Stænderforsamling, som har spillet en Hovedrolle i Døprørets Historie og som vilde være et fortrinligt Midde- til paany at kalde alle fredsforstyrrende og separatistiske Aander tillive (Hør!), da bør man ikke fortænke os i, naar vi herunder see en anden Interesse skjult. Den gamle tydske Dindlingstanke, at see Slesvig, middelbart eller umiddelbart, draget ind under tydsk Myndighed, og derved efterhaanden det hele Danmarks Rige, er for Diebliffet mislykket. Men der vilde neppe gives noget mere lovende Organ, gennem hvilket Holsteen, og gennem Holsteen, Tydskland vilde kunne arbejde, efterhaanden ad fredelig Veie til det samme Maal, end netop den slesvigiske Stænderforsamling efter den hidtil bestaaende Valglov. Til denne Forsamling vilde Tydskland ganske rolig kunne overlade at begynde alle separatistiske Bevægelser for fra, at arbejde paa Ophævelsen af alle de i Mellemtiden trufne Foranstaltninger i dansk-slesvigsk Retning, at føre os tilbage til Tilstanden for 1848, at drive paa Fornyeelse af den administrative Forbindelse af Holsteen og Slesvig. Med andre Ord: efterat vi ved den yderste Anstrængelse, med den yderste Livsfare ere slupne ud af den Ild, der truede med at fortære den hele Statsbygning, fordi en feilfuld Construction gav Ilden Næring, vil man nu, at Statsbygningen skal føres tilbage i den gamle Tilstand uden Afhjælpning af nogen Brøst, ligesom for at Brandstifterne kunne ved given Leilighed fornye Forsøget, og gennemføre det med bedre Held (Hør!). Man vil, hedder det, saavidt muligt have Danmark ført tilbage til Tilstanden for 1848. Men man betænke vel, at den samme Tilstand vilde i 1851 være en ganske anden end den var for 1848 (Hør!). For det Første var dengang den absolute Regjeringsform fælles for alle Monarchiets Dele. I de mellemliggende Aar har Kongeriget erholdt en constitutionel Forsatning, medens Slesvig skulde ligesom Holsteen vende tilbage til den provindstellige Stænderforsatning. Saaledes vilde Kongerigets Forsatning komme til at staae som Skillemur mellem Kongeriget og Slesvig;

og det kan ikke være andet, end at de ligearbede Hertugdømmer vilde føle sig mere og mere tiltrukne, at et Schleswig-Holstein vilde danne sig lige over for Kongeriget fastere end nogenstunde før (Hør!). For det Andet var den gamle Tingenes Tilstand vistnok et Foster af mærkværdige Regjeringsfeil, kun forklarlige af den Overmagt, det Holsteenske Aristokratie udøvede over den danske Politikk; men den stod dog altid som et Bærf af den frie kongelige Magtfuldkommenhed, som det ikke faldt Noget ind at gjøre Magten og Retten stridig, til at omdanne hvad den selv havde dannet, til at tage tilbage, hvad den selv havde givet. Derfor mod denne Forsatning nu blev gjenoprettet, da blev den gjenoprettet som Følge af Fordringer udenfra (Hør!); den blev paa tvungen Danmark ved de tydske Magter, og jeg vil spørge Enhver, om ikke, efter at dette var skeet, en inspicerende og controllerende Myndighed vilde tilfalde Tydskland, om det vel vilde være muligt at værges sig mod en saadan Indblanding for Fremtiden.

Jeg veed nu ikke, om Noget vil finde Trost i den Tanke, at der dog ligger en heel Deel Skridt imellem den blotte Gjenoprettelse af den slesvigiske Provindstænderforsatning og Tilbageførelsen af den gamle Tingenes Tilstand for 1848, og at den danske Regjering jo vilde have det i sin Magt, ved ethvert af disse Skridt at kunne sige: hertil og ikke videre. Det forekommer mig ikke at være vel overveiet, at tale om, at ville standse Vognen midt paa Bakkeløbet (Hør!), naar man ikke har brugt den langt ringere Kraft, som behøves til at holde Vognen tilbage, førend den kommer i Fart. Bag ved denne ene Indrømmelse vil upaatvivlelig ligge Conseqventer, mod hvilke selv den energiske, kraftige Regjeringsvillie forgjæves vilde værges sig. Være vi først komne ind paa denne Veie, da vilde vi endnu en Stund kunne slagre med Vingerne, kunne gjøre et og andet Slag i forskellige Bugtninger og Krumninger; men vi vilde — det er idetmindste min Frygt — tidligere eller senere ligesom Fuglen føres ind i det graadige Noddyrs Gab (Hør!).

Men, vil man sige, der kan være en Nødvendighed; for hvilken vi ogsaa her